

får ministrenes forskningsbidrag ind som grundlag for Danmarks Forskningsråds rådgivning af regeringen og Folketinget, samtidig med at forskningsministeren også i denne sammenhæng kan løse sin opgave som koordinerende minister.

Endelig lægger Socialdemokratiet vægt på, at forskningsministeren – som det er nævnt i bemærkningerne til § 21 – mindst to gange årligt vil indkalde de centrale interesseorganisationer, herunder arbejdsmarkedets hovedorganisationer og repræsentanter for amtskommunerne og kommunerne, til drøftelse af Danmarks Forskningsråds anbefalinger. Især LO og AC har stor interesse i at være aktive deltagere i debatten om forskningspolitikken i fremtiden, så det er væsentligt, at de hermed sikres en helt legal platform for at være med. Det skal understreges, at uanset om det står direkte i loven eller i bemærkningerne, vil det være en pligt, der ikke alene påhviler den nuværende forskningsminister, men også kommende forskningsministre.

Jeg håber, vi kan få et hurtigt udvalgsarbejde, der kan samle et bredt flertal for lovforslaget, så det kan vedtages, straks efter at vi har genoptaget arbejdet i det nye år. Det vil nok være for ambitiøst at satse på en vedtagelse inden julepausen, selv om det kunne være rart.

Henning Urup (V):

Dansk forskning har stolte traditioner. Trods Danmarks beskedne størrelse har vi op gennem tiderne leveret stribevis af resultater, som har været med til at præge og muliggøre det moderne verdenssamfund, vi alle er en del af. Det betyder til gengæld ikke, at vores forskningssystem er fejlfrit.

Fra OECD's side påpegede man, hvad vi folketingsmedlemmer også har fornemmet, at rådgivningsnettet og forskningsstrukturen i det hele taget var for usammenhængende, både hvad angår kontakten inden for de offentlige forskningsinstitutter, men også hvad angår samspillet mellem den offentlige og den private forskning. Det foreliggende lovforslag her om forskningsrådgivning er et kvalificeret forsøg på at løse disse problemer.

Man spørger dog umiddelbart sig selv, om forslaget ikke burde have haft titlen »Lov om forskningsråd«, idet der jo ud over rådgivningen også består en meget væsentlig opgave for de statslige forskningsråd og de offentlige forskningsudvalg, nemlig at bevilge forskningsmidler.

Lagdelingen med Danmarks Forskningsråd som et egentligt, overordnet rådgivningsorgan er udmærket. Ordlyden i § 2 bør dog ændres, så Folketinget altid er sikret adgang til forskningsrådgivningen fra Danmarks Forskningsråd. Der står, at Folketinget *kan* indhente rådgivning, og dermed antydes det altså, at det kun kan ske under visse betingelser, hvilket er utilfredsstillende. Det samme gør sig gældende i § 4 angående de statslige forskningsråd.

De tidligere seks statslige forskningsråd er blevet reduceret til fire i lovforslaget, og det ser rent umiddelbart mere enkelt og overskueligt ud. Men det rejser samtidig spørgsmålet, om det også er fornuftigt at placere to tredjedele af bevillingsmidlerne i et enkelt statsligt forskningsråd.

Med oprettelsen af Statens Forskningsråd for Jordbrug, Naturvidenskab og Teknik bliver det et meget stort og bredt område, dette ene råd skal kontrollere. Med den tendens til sammenpisthed, der eksisterer i forskningsverdenen, kan det være u hensigtsmæssigt med et så stort og bredt forskningsområde i én kasse. De statslige forskningsråds bevillingsfunktion giver dem ansvaret for, at kvaliteten i forskningen styrkes, og her mener jeg, det er væsentligt, at rammerne trods alt bliver så rummelige, at der stadig er plads til utraditionelle ideer fra græs-rødderne.

Om samspillet mellem offentlig og privat forskning kommer til at lykkes bedre i fremtiden, vil i høj grad afhænge af de personer, der beskikkes til de forskellige råd.

Bureaucrati er ødelæggende for al aktivitet, og derfor skal de omtalte evalueringer nødvendigvis tilrettelægges, så der bliver et minimum af bureaukrati, ellers vil gode forskningskræfter gå tabt i papir. Set fra forskerens synspunkt er kontrol godt, men tillid er bedre og mere frugtbar.

Der er efter Venstres opfattelse behov for justeringer adskillige steder, før vi kan kalde lovforslaget for ideelt.

Jens Jørgensen (KF):

Vi skal gå et lille skridt tilbage. Vi skal tilbage til 1994, som det fremgår af den skriftlige fremsættelse og af bemærkningerne til lovforslaget.

I 1994 blev der foretaget en analyse af dansk forskning, og man konstaterede i en rapport en lang række forhold, som skulle og kunne kritiseres, og derefter udarbejdede forskningsministeren en skitse, et udkast. Der har været ganske